

ע"פ 2590/18 - עזאם אלחואח נגד מדינת ישראל, המתלונן י.כ.

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2590/18

לפני:

כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ד' מינץ

המערער:

עזאם אלחואח

נ ג ד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. המתלונן י.כ.

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 26.2.2018 בת"פ 38259-08-17 שניתן על
ידי כבוד השופט צ' גורפינקל

תאריך הישיבה:

כ"א בתמוז התשע"ח (4.7.2018)

בשם המערער:

עו"ד דניאל דרוביצקי

בשם המשיבים:

עו"ד שרית רייך אבניאל

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

עמוד 1

המערער הורשע על-פי הודאתו בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות ובכניסה לישראל בניגוד לחוק. עונשו נגזר, בהתאם להסדר טיעון, ל-40 חודשי מאסר בפועל ומאסר על-תנאי. לא התגבשה הסכמה לגבי קנס ופיצויים. בית המשפט שמע טיעונים, לא הטיל קנס, אך חייב את המערער בתשלום פיצויים לקרבן העבירה, בסך של 20,000 ₪. חברו של המערער, אשר הורשע באותו כתב אישום בסיוע לשוד בנסיבות מחמירות ובהפרת הוראה חוקית, נדון בהתאם להסדר הטיעון ל-20 חודשי מאסר ולמאסר על-תנאי. הוא לא חוייב בתשלום פיצויים. מכאן ערעורו של המערער, על הפגיעה בעקרון אחדות הענישה, בכך שהוא חוייב בתשלום פיצויים, וחברו לא, כשהעבירות נעברו בצוותא. המשיבה עצמה, טוען ב"כ המערער, ביקשה מבית המשפט המחוזי לחייב בפיצויים את השניים, אך בית המשפט כאמור, החליט אחרת, בנימוק ש"כל המעשים של גרימת הנזק למתלונן נעשו על-ידי הנאשם [המערער - נ' ס'], כאשר הנאשם 2 אינו נוכח בהם, הוא גם לא היה שותף לגניבת רכוש מהדירה, ועל כן אינו מוצא מקום לחייבו בתשלום פיצויים".

ב"כ המדינה טענה מנגד כי יש לדחות את הערעור מכיוון שעל-פי סעיף 78 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), הערעור על חיוב בפיצויים בפלילים, נדון כערעור אזרחי. "למען הזהירות", כדבריה, טענה ב"כ המדינה שיש לדחות את הערעור גם לגופו, משום שיש שוני בין חלקו של המערער לחלקו של הנאשם השני בביצוע המעשים, ומכיוון שעקרון אחדות הענישה אינו רלוונטי לפסיקת הפיצויים, המהווים פיצוי "אזרחי" בגין הנזק שנגרם לנפגע העבירה.

דין הערעור להידחות. סעיף 78 לחוק קובע, כי "חיוב בפיצוי לפי סעיף 77 הוא, לענין ערעור הנאשם עליו, כפסק דין של אותו בית משפט שניתן בתובענה אזרחית של הזכאי נגד החייב בו; בערעור על פסק הדין שהביא לידי החיוב בפיצוי מותר לכלול גם ערעור על החיוב". אין ניתן אפוא להעתר לערעורו של המערער שהוגש ונדון כערעור פלילי, וזאת משערער אך ורק על החיוב בפיצויים.

ולגופו של עניין: עקרון אחדות הענישה איננו חזות הכל. אף אם נכון היה לחייב בפיצויים גם את הנאשם האחר (אולי בסכום בשיעור נמוך יותר), לא נכון יהיה שהמערער יבנה מתקלה שבאי-חיובו בפיצויים של הנאשם האחר על חשבון נפגע העבירה. דומני כי נזקו של נפגע העבירה עולה לאין שיעור על אותם 20,000 ₪ שנפסקו לזכותו.

הערעור נדחה אפוא בזאת.

ניתן היום, כ"ב בתמוז התשע"ח (5.7.2018).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט